

"Σιωπή, τὸ λάλου στόμα κλείστας καλῶς,
Μή τὸ μάζη ἡ Μαρία τὸ δόνομα αὐτῷ,
Κ' εἰς τὴν θέντα μου φωναρχῆ καὶ αὐτῇ τρελλός,
Καὶ αὐτῇ τρελλός..."

"Καὶ μ' ἐδίωκον φωνοῦντες «ὁ τρελλός!» δύο,
·Καὶ τὸ νέον δόνομά μου ἔτρεγε πετῶν,
·Καὶ μ' ἐλιθοσθόλου δῖοι, δῖοι κατ' ἐμοῦ...
— "Αγ! πονοῦν οἱ λίθοι, πόνον προξενοῦν φρικτόν!
·Εντας μ' εἴρεν εἰς τὸ στῆθος, λίθος τρομερός...
·Μου ἐφάνη ὁ ὄργανος σκοτεινός, θολός,
·Κ' ἔπειτα αἰματωμένος, κ' ἔπειτα νεκρός,
·Οὐμως ἥκουν ἀκόμη: «Ἐπεις! ὁ τρελλός,
·"Ἐπεις! ὁ τρελλός."

ΑΧΙΑΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΚΟΣ.

ΒΥΡΩΝΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.

Ἀπόστασμα ἐκ τοῦ Τρίτου Ἀσματος.

Μετάφρασις ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΟΣΙΟΥ.

Α'.

Χώρα θεία κυκλούμενη ἵππον νήσων μυροθόλων,
·Οπου ἡ Σαπφώ ἡγάπτε κ' ἐμελώφει φλογερά,
·Ανεπήδησεν ἡ Δῆλος, ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων
Δοξασθεῖσα εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς μάχας φοβερά!
·Ακατάπαυστα τὸ ἔχρι σὲ στολίζει, σὲ θερμαίνει,
Ναὶ! ἀπώλετας τὰ πάντα ἀλλ' ὁ δηλός σου μένει.

Β'.

Καὶ ἡ μᾶστα ἡ τῆς; Χίον καὶ ἡ μᾶστα ἡ τῆς Τέω,
Τῶν ἡρώων ἡ κιθάρα τῶν ἑρώων ὁ αὐλός,
·Ἐρυγον εἰς ἔνους τόπους κ' ἐγκατεῖπον τὴν ἔω
·Ἐπειδὴ δὲν τὰς ἔτιμα δὲν ἀγίαλας.
Εἰς αὐτὰς σιγοῦν τὰς νήσους, νήσους πάλαι τῶν Μακάρων
Κ' ἐξ αὐτῶν ἥχει ἡ δύσις, χώρα τότε τῶν βαρθέρων.

Γ'.

Τὰ βουνά τὴν πεδίάδα βλέπουσι τοῦ Μαραθῶνος,
Καὶ ὁ Μαραθὼν τὸν πόντον τῆς θαλάσσης θεωρεῖ.
·Ων ἐκεῖ μίαν ἡμέραν ἐτύλλαγιζόμην μένος
·Οτις ἡ Ἐλλὰς οὐ γίνη ἐλεύθερα ἡμιπορεῖ!
·Ἐπειδὴ, ἐθρόνουν, θύτις τῶν Περσῶν πατεῖ τοὺς τάφους
δὲν ἡδύνατο νὰ κάνῃ ἐπὶ δύσικου ἐδάφους.

Δ'.

·Γηπερθεὶς τῆς Σαλαμῖνος εἰς πετροφερεῖς διχάδις
·Βασιλεὺς τις ἐθόροισθη πρὸς αὐτὴν παρατηρῶν.
·Ἐθέπει δὲ εἰς τὰ πόλεις πλοιῶν μυριάδας,
·Αναρίθμητα τὰ πληθῆ τῶν στρατῶν τῶν κρατερῶν
Τὰς δυνάμεις οἵτος εἶχεν ἀριθμήσεις δέοντας ἡμέρας
δὲν μοι λέγετε ποῦ ηταν αὐταὶ ὅλαι τὸ ἐσπέρας;

Ε'.

Καὶ ποῦ εἶναι;... Καὶ ποῦ εἶσαι σὺ αὐτῇ πατρὶς γλυκεῖα;
Εἰς τὴν ἔπημον ἀκτὴν σου τῷρα πλέον δὲν ἥχει
Τῶν ἡρώων σου τὸ ἔπος, ἐπειδὴ τῷρα καμμία
Τῶν ἡρώων δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ τέχνα σου ψυχή.
·Ἐπερπεν αὐτῇ ἡ λύρα, ἀπ' αἰώνων θεία λύρα,
Εἰς ἐμοῦ νὰ κατανήηῃ τοῦ βεβήλου φεῦ! τὴν χειρα;

ΣΤ'.

Καλέν, θύτις ἐπὶ τούτου τοῦ ἐνδόξου τῷρα τόπου
·Οπου τὸν λαὸν πέξει τὸν τυράννον δέξια;

Τὴν αἰδὼ τοῦ πατριώτου ὅλην ἐπὶ τοῦ προσώπου

Κάν αἰσθάνεται ὁ φίλος τῆς πατρίδος δοιόδος.

·Αν φανῇ τοιοῦτος τῷρα εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐλλήνων,
Διὰ τούτους κοκκινίζει δι' ἐκείνην χώνει θρήνον.

Ζ'.

·Αλλ' ἀρκεῖ νὰ κοκκινίζῃ, νὰ θρηνῇ τὸ μεγαλεῖον,

·Ἐνθρ ἐπίπτον εἰς μάχας οἱ προπάτορες ἡμῶν;

·Ανοιξον, τῷ γῆ τῷ σπλάγχνα καὶ τοῦ βάθους τῶν μηνιμούν

·Ολιγίστους τῶν ἀρχαίων στεῖλι ἐδώ Σπαρτιατῶν.

Τρεῖς ἐκ τῶν Τριακοσίων στρατιώτας μόνον στεῖλε

Καὶ μὲν νέαν δόξαν θέλουν λαμπρυνθῆ αἱ Θερμοπύλαι.

Η'.

Πῶς! ἀπόκρισις, καμμία; σιγὴ ἄκρα τῶν θανάτων;

·Οχι, ὅχι, νὰ, ἀκούω φθόγγους κάτωθιν φωνῶν,

·Μες μακράς βροντάς χειμαρρίφων ἐρχομένων καὶ βοῶτων,

Κεφαλὴν ἃς ἀνυψώση μόνον εἰ τῶν ζωντανῶν,

Καὶ ἐρχόμεθα δροματοῖς, καὶ ἐρχόμεθα ὠπλισμένοι.

Φεῦ! οἱ ζῶντες σωπῶσιν. Αὐτοὶ εἰνί ἀποθαμμένοι.

Θ'.

·Ολα μάταια! — Αἱ φάνσα χορδάς πλέον εὐφροσύνους

Φέρετε τῆς Σάμου οἶνον, χύνετε αὐτὸν πολὺν,

Οἱ Ἀγαρηνοὶ ἃς θέλουν τοὺς πολέμους, τοὺς κινδύνους,

·Ημεῖς θέλομεν τὸ αἷμα ἀπὸ χίλιων σταυροῦ.

·Ἴδε, ὅδε, πάς δρθοῦται ἡ ἀγέλη τῶν ἀχρείων,

Καὶ πῶς τρέχει ἀπαντώσα εἰς τὸ βακχικὸν σημεῖον.

Ι'.

·Γιεῖς ἔχετε τοῦ Πύρφου καὶ νῦν ἔτι τὰς δρηγήτες;

Καὶ δὲν ἔχετε τοῦ Πύρφου φάλαγγας πολεμικήν.

Διατελεῖ ἀπὸ τὰς δύο οὔμεις ταύτας τὰς δασήτεις

Δέν ἔσωζατε τὴν πλέον εὐγενῆ καὶ ἀνδρικήν;

·Ἐγετε τοῦ Κάδμου ἔτι τὴν γραπτὴν σεῖς τὴν Ιδίαν,

Σεῖς τὴν ἔσωκε φρονεῖτε, ως καλὴν διὰ δουλείαν;

ΙΑ'.

Πλήρες θέλω οἶνου Σάμου τὸ ποτήριον καὶ πάλιν

Καὶ δὲν θέλω ἀναμνήσεις, λύπην φέρουσι πολλήν.

Δι' αὐτοῦ ὁ Ανακρέων δόξαν ἔλασθε μεγάλην.

Ναὶ μὲν, τοῦ τυράννου οὗτος ἐθεράπει εν αὐλήν,

·Αλλ' ὁ Πολυκράτης Ἐλλην. Τότε καν ήμεις τυράννους

Εἴχομεν συμπτερώτας, ὅσιος ἕνεκος — Μουσουλμάνους.

ΙΒ'.

·Τίκο καὶ διλητάδης τύραννος τῆς Χερτονυήσου,

Τῆς ἐλεύθερίας ὅμως μέγας ὑπερασπιστής.

·Αἱ ἐφαίνετο τοιοῦτος ἄλλοις τύραννος ἔξισου,

·Ίσως ἥθετε τοῦ γένους γίνει ἐλεύθερωτής.

·Αλλιστὶ ἔνδις ταιούστου ίσως ἥπιλ· ἡμιπορέτει

·Ως ἐν σῶμα ἀδιαξιρήκτως ἡμᾶς δίλους γὰρ συνδέτει.

ΙΓ'.

Πλήρες πληγῆς εἰς οἶνου Σάμου τὸ ποτήριον ἐκ νέου.

Εἰς τοὺς βασιλίους τοῦ Σουλίου, εἰς τῆς Πάργας τὴν ἀκτὴν

Λειψανά τινα τοῦ γένους ζωτικήν εἰτε τοῦ γενναίου,

·Οπεροι Δωρικαῖ μητέ εἰς φερον· εἰς τὴν ζωήν!

·Εἰς αὐτῆς τῆς φυλῆς ίσως τῶν Ηρακλειδῶν ἀξίας;

Θὰ φωνούν μίαν ἡμέραν πρόμαχοι εἰλευθερίας.

ΙΔ'.

Εἰς τῶν Φράγκων ἴποσχετες μὴ στηρίζητε ἐπιπλόν.

·Εμπορος ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγρούς εἰτε πωλεῖ

Εἰς τῶν τέχνων σας τὰς λέγχας καὶ ἀσπίδας καὶ κοπίδας

·Εἰς αὐτὰς αὐτὰς καὶ μόνον ἡ ἐλπίς ἃς στηρίζηται.

·Απὸ τοὺς ἀχρείους Τούρκους καὶ τοὺς πονηρούς λατίνους

·Οσον δυνατοί κι' ἄνηστε δειγούντες τρέξετε κινδύνους.

IE.

Πλήρη πάλιν οἶνου Σάμου πλήρη θέλω τὴν φιάλην.

Βλέπω γέας εἰς τὰ δένδρα χορευούσας ἐν σκιᾷ
Καὶ τοὺς μαύρους δόφινα λαμπίντας με-

[γάλην.]

'Αλλ' οἱ ίδικοι μου κλαίουν, χύνουν δάκρυα πικρά,
'Επειδὴ, ἐνῷ τὰς βλέπω, συλλογίζομαι φρυστικῶν,
"Οτι δούλους θὰ θηλάσσουν μὲ τὰ στήθη τὰ λευκά των.

17.

Φέρετέ με εἰς τοὺς στύλους τοῦ Σουνίου τοὺς λυγδίνους,

"Οπου ἔρημος τὸ κῦμα εἰς τὴν ὅχθην θρηνώσεται"
Ἐκεῖ θέλω νὰ ὑψώσω μετ' αὐτοῦ κ' ἐγὼ τοὺς θρήνους

Καὶ ως κύκνος ν' ἀποδάνω, ὅστις θυησκῶν κελαθεῖ.
Ως πατρίδα μου δὲν θέλω δούλην γῆν, μὴ ἐλευθέραν.

Χύσε εἰς τὴν γῆν τὸν οἴνον, τὴν φιάλην βίψε πέραν.

—ΦΩΣΣΙΣΘ—

ΕΙΣ ΕΙΡΟΝ ΡΟΔΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

"Ω τῆς σθεσθείσῃς μου χαρᾶς σύμβολον ἔξανθῆσαν!

Ως ἐμειδίων ἀλλοτε καὶ σὺ ποτὲ ἐμειδίας.
Αἱ δραῖ μου,—αἱ δρόσοι σου—ἡστιν χρυσαῖ, πλὴν... ή σα ν,
Κ' ἐσθέσθησαν, ἀφήσασι πύλλα ξηρὰ καὶ μυείας!

"Ἔστιν κ' ἐσθέσθησαν! σὲ χειρὶ ἀπέσπαστος" ἔτι θάλλου
Τῆς ζηλωτῆς πατρίδος σου, τῶν δρόσων τοῦ φρύνων,
Κ' ἐγὼ τῆς ἑκορίας γῆν, εἰς ξένου κόσμου σάλου
Ἀνάρπαστος ὑπὸ ψυχρᾶς πνεύης ἐξέρθησθην μόνος.

"Ω! καν, εἰς τίνα, φόδον μου, σ' ὁφείλω ἄρα χεῖρα;
Μή σ' ἔδρεψέ τις τρέμουσα, ἐρυθριστα κόρη,
Κ' εἰς τὸν ἑξέριστον ἐμὲ τῶν φύλλων σου τὰ μύρα
Ως μύρον τῆς ἀγάπης της ἀπόκρυφον ἐδώρε;

Μή τις παρθένος τρυφερὰ περιπτεῖς σ' ἔφιλει,
Καὶ ή πνοή της ἔπιε τὸ δροσερόν σου μύρον,
Κ' εἰς στόνος της ἐμάρανε τὰ θάλλοντά σου κείλη;
Τίς οἶδεν... ήσας! — Ὡ, γλυκὺ τὸ ίσως, πλὴν καὶ εἰρον!

Ναὶ φόδον! μάτην σ' ἔρωτῶν· ὅπου καὶ ἂν ἐτράπη
Τὸ βλέμμα μου, πρὸς βλέμμα ἐν ποτὲ δὲν συνητήθην,
Ταντάλου δι' ἐμὲ καρπὸς ὑπῆρξεν ή ἀγάπη,
Ν' ἀγαπηθῶ ἔξητησα, ἀλλά... δὲν ἥγαπηθην.

Μή σ' ἔδρεψα ἐγὼ αὐτὸς, τὸ μύρον σου φιονήσας,
Καὶ εἰς τὸν κόλπον μ' ἔθαψα τὰ θάλλοντά σου κάλλη,
Τὸν πτερωτόν σου ἐραστὴν φιονῶν, μὴ ἀγαπήσας,
Καὶ μὴ ποθῶν τὰς δρόσους σου ή ἀρδών νὰ φύλλη;

Τίς οἶδε! τόρα μὴ λυποῦ! μαχράν σὲ τοῦ φρύνων,
Κ' ἐγὼ τῆς στέγης μου μαχράν, ἐξόριστος καὶ ξένος,
Σὺ διλγώτερον ἔηρόν, κ' ἐγὼ καν ὅχι μόνος,
Θὰ μηδεία φυγάδεις, πλὴν φυγάδεις ηνωμένοι.

Ναὶ, τῆς σθεσθείσῃς μου χαρᾶς σύμβολον ἔξανθῆσαν,
Θὰ μειδῶμεν καν δοῦ, ως ἄλλος ἐμειδίας,
Καὶ ἂν χρυσαῖ αἱ δραῖ μου κ' αἱ δρόσοι σου ποτὲ ήσαν
"Ω! θὰ μᾶς φέρωστε χρυσαῖς ἐνίστε καν μνείας.

Βερολίνον, Ἱανουάριος 1862.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΒΑΛΑΧΟΣ.

—ΦΩΣΣΙΣΘ—

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Τοῦ φίλον Α. Β., νέου ποιητοῦ, ἀποδημοῦστος
εἰς Γερμανία.

Σοφίας ξένης νάματα διψήσας,

Καὶ τῆς Ιδέας νὰ γευθῆς ποιησάς

Ἄλλοδαπούς

Καρπούς,

Ἄπαιρεις, φίλη κορυφή, ἀφήσας

Τὰς Ἐλληνίδας Μούσας καὶ τὸν Φοῖθον,

Μ' ἀλλοδρούον τὸν πάτριον ἀμείθων

Καὶ παλαιόν

Θεόν.

Εὔοινων σοι κ' αἴσιον πᾶν βῆμα!

Κ' ὑπ' ἄκομψον μορφὴν δέχου καὶ σχῆμα

Τῶν ἀσταφῶν

Σοφῶν

Τῆς Τευτονίας τὸ βαθύνου φῆμα.

Μὲ τὸν φλοιὸν μὴ βίψῃς τὸν πυρῆνα.

Μὴ τείνῃς δόφιλμούς πρὸς τὴν Σειρῆνα

Ἄπατηλούς,

Άλλ' οὖς.

Άλλὰ καὶ νέφος πᾶν δὲν κρύπτει σέλας,
Οὐδὲ δὲ δρυμός φωνεῖ τὸν θρῦν δέλλας

Τῆς τοῦ Διός:

Δρυός.

Ἐνὸς θεοῦ καὶ μόνου τὰς νεφέλας

Διώκ' ή ὄψις; μόνος φωτοδότης

Ο παῖς Αητοῦς, δὲ πάτριος, φιλότης,

Καὶ παλαιός,

Θεός.

"Η μόνον" ίδεα τοῦ καλοῦ πατρόφων.

Καὶ θαυμασμοῦ σοι ἔστω ή ἀρκτών

Ώς σκοπιά

Σκιά.

Άλλ' ὑπαγεῖ φιλτέρα ή ἔψι

Πατρὶς θὰ σὲ δεχθῇ, καὶ τότε πρώτων

Θὰ θύσης εἰς τὸν πάτριον τῶν φύτων

Καὶ παλαιόν

Θεόν.

Αθηναί, τῷ 3 Αύγουστου, 1861.

Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ.*

Ἐπιστολὴν πρώτη.

* Αθήναις, τὴν 28 Φεβρ. 1863.

Τὸ ἀνώνυμον δὲν εἶναι πάντοτε δεῖγμα ἀτολμαῖς δύναται τοις ποιηταῖς τὰς οὐρανούς ποιεῖν εἰς τὸ να κριναστοῖς οἱ ἄλλοι μετριοπαθέστεροι περὶ

* Τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ἐλάσσονεν ἀνωνύμως: Θηριομοιεύοντες δὲ ταῦτην περιμένοντες καὶ τὰς λοιπάς. Β. Δ.